

Evlavie fără putere

Luni, 21 septembrie 2009

Gili Cârstea

Frații noștri s-au scandalizat teribil când au citit, pe coperta revistei „Sfântul locaș va fi curățit,” declarația că între Hristos și biserica Sa există o controversă de 120 de ani.

Probabil că la fel de serios vor reacționa și dacă le-am spune că biserica noastră, Laodicea, practică o evlavie, o religie, nefolositoare și care este, în esență, o batjocură la adresa lui Hristos.

Dacă s-ar supăra mai puțin și ar studia mai mult, frații ar înțelege repede că ceea ce practică biserica azi nu este decât o evlavie falsă. Nu ar trebui decât să citească declarația inspirată, că „o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor” este „cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (RH 22 martie 1887).

Timpu nu a dezmințit, nu a anulat, și nu a contrazis încă această gravă constatare a cerului, iar biserica mondială recunoaște că „acea” redeșteptare nu a avut loc. Toți recunosc faptul vizibil și incontestabil că „fecioarele dorm,” și că trezirea ne ocolește sistematic generație după generație.

Și totuși se supără dacă cineva spune că evlavia noastră este falsă și nefolositoare.

Dacă „cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră, ca popor” este o „redeșteptare a adevăratei evlavii,” nu este evident că evlavia pe care o practicăm nu este cea adevărată? Și dacă nu este cea adevărată, nu este evident că practicăm evlavia fără putere despre care vorbește apostolul Pavel? Nu este evident că dacă am practica evlavia adevărată „redeșteptarea” nu ar mai fi „cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră”?

La ce folosește întreg ritualul și mulțimea dogmelor, dacă evlavia respectivă a fost neutralizată chiar prin extirparea esenței ei vitale, puterea prin care acționează? Nu ni s-a spus că aceasta va fi caracteristica bisericii zilelor din urmă, când oamenii vor avea doar „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim 3:5)? Atunci de ce ne supărăm?

Care este „puterea” acelei evlavii autentice pe care biserica încă nu a descoperit-o, sau, mai exact, pe care o „tăgăduiește,” o neagă, o respinge, o contestă?

Apostolul ne spune că evlavia are un secret, și că fără cunoașterea lui rămânem cu o formă neputincioasă, care poate fi folosită, eventual, doar la gădilarea firii pământești.

Care este „taina” evlaviei? Cum putem ști dacă practicăm și predicăm evlavia autentică? Există vreun instrument pentru evaluarea evlaviei?

Există, și el este la dispoziția oricui dorește să înțeleagă.

„Taina” evlaviei este „Hristos în voi,” singura speranță pentru întoarcerea slavei în locuința ei de drept. Fără părtașia cu natura divină, nu există nicio nădejde să vedem slava – acea slavă dispărută în Eden – așezată în locul sfânt. Din contră, vom vedea doar urâciunea pustiirii așezată în acel loc sfânt până ne vom scârbi de noi înșine. (Și vom descoperi ce a vrut Pavel să spună în 2 Tes 2:4).

Să ne declarăm purtătorii soliei îngerului al treilea poate nutri prestigiul denominațional mai eficient decât orice, dar acea solie este complet golită de sens și putere atunci când nu știm că, după Minneapolis 1888, „drapelul” a fost acoperit de o culoare falsă:

„Drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Cine proclamă azi, cel puțin verbal, declarativ, solia îngerului al treilea? Evident, doar biserica rămășiței. Aici nu mai putem spune că este vorba despre alții, așa cum facem cu identificarea bisericii Laodicea. Ei bine, Dumnezeu spune prin inspirație că acest drapel al soliei îngerului al treilea a fost acoperit cu o culoare falsă, care realmente îl omoară.

Așa se întâmplă că am rămas cu drapelul, dar valoarea, puterea soliei, a dispărut. Deja generația tânără privește la drapel, nu vede nimic interesant, și se întreabă de ce continuă să fie arborat pe catargul denominațional. Întreabă pe cei mai în vârstă, dar cei mai mulți ridică din umeri, incapabili să ofere o explicație. Nici ei nu au mai auzit de ani de zile o predică, nu au mai citit un articol, despre solia îngerului al treilea. Nu știu că după Minneapolis drapelul a fost acoperit cu o culoare falsă, care l-a văduvit de puterea și semnificația lui glorioasă, aceea de a lumina pământul cu slava lui Dumnezeu.

Ce scria pe drapelul soliei îngerului al treilea, înainte de a fi acoperit de culoarea care „realmente îl omoară”?

Cea mai bună definiție o avem tot din partea lui Dumnezeu, și sună astfel:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Omenescul unit cu divinul este, așadar, cheia soliei îngerului al treilea, cheie ascunsă de veacuri în Sanctuar, și pe care profeții au dorit și urmărit în fiecare generație să o activeze, astfel ca marea controversă să poată fi încheiată. Dar fără succes.

Și totuși, Ioan vede o generație a poporului lui Dumnezeu care descoperă evlavia autentică, acceptă scopul etern al lui Dumnezeu, înțelegând că singura soluție la încropeala laodiceană este „omenescul unit cu divinul,” și vine la Nuntă în rol de Mireasă și nu de invitați, așa cum au sperat de-a lungul timpului.

Doar astfel va descoperi acest popor redeșteptarea la care a visat de generații, și va recunoaște, fără să se mai supere, că în toți acești ani a practicat o evlavie lipsită de putere, ca toți închinătorii lui Baal.